

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **O. G., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. prosince 2024, č. j.: CPR-53497-2/ČJ-2024-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 10. 2024 č.j. KRPA-318213-13/ČJ-2024-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby,

po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání jednoho roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobce namítal, že nepobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Zdůraznil, že se na území České republiky nacházel jako držitel platného biometrického pasu X s právem pobytu na území schengenského prostoru po dobu 90 dnů během 180 dnů po vstupu. Správní orgány pak neprokázaly, že by žalobce překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Popřel též, že by na území schengenského prostoru pobýval v době pobytové kontroly nelegálně.
4. Žalobce též rozporoval délku pobytu žalobce na území Evropské unie, kterou podle něj správní orgány stanovily ke dni 8. 10. 2024 nesprávně na 106 dní.
5. Žalobce rovněž vytkl správnímu orgánu prvního stupně příliš rychlý postup v řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to během jednoho dne, protože ani nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení.
6. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do země původu a namítl, že v Moldavské republice panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde pro civilní obyvatelstvo bezpečno, když se jedná o nedemokratickou zemi i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavská republika je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, protože rovněž žalobce zůstává na území České republiky. Poukázal také na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, když se dá očekávat zhoršení bezpečnostní situace. Upozornil v této souvislosti na to, že v proruském Podněstří došlo v těchto dnech na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Zmínil i další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. Z těchto důvodů žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do země původu, neboť se v případě svého návratu obává o svůj vlastní život.
7. Kromě toho ještě žalobce v obecné rovině namítal porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého správního vyhoštění byla žalovaným stanovena v zákonném

rozpětí, a to v jeho spodní polovině. Napadené rozhodnutí je tedy dle žalovaného plně v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce byla dne 8. 10. 2024 kontrolován hlídkou Policie ČR v rámci provádění pobytových kontrol cizinců. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný X bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území České republiky s posledním vyznačeným vstupem do schengenského prostoru dne 27. 3. 2024, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, pročež byla podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěna.
11. Dne 9. října 2024 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestovala do České republiky naposledy dne 27. 3. 2024 na biometrický cestovní pas přes Rumunsko a Maďarsko a od té doby nevycestoval. Do České republiky přicestoval kvůli práci. Je si vědom toho, že nemůže na území České republiky pobývat bez příslušného povolení. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je ženatý a má jedno dospělé dítě, které žije s manželkou v Moldavsku. Na území České republiky nemá nikoho a nemá zde žádné rodinné, ekonomické a kulturní vazby. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. Momentálně nikde nepracuje ani nestuduje. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. K možnostem návratu do Moldávie se žalobce vyjádřil tak, že mu ve vycestování nebrání žádná překážka ani zdravotní stav, má dostatek prostředků na vycestování a v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje z území České republiky dobrovolně.
12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

15. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 25. 6. 2024 do 8. 10. 2024. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotné žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 27. 3. 2024 přes Maďarsko a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Nemůže proto obstát tvrzení žalobce, že ke dni pobytové kontroly, tj. ke dni 8. 10. 2024, ještě nebyla překročena doba 90-ti dní oprávněného pobytu na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 25. 6. 2024 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 8. 10. 2024, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci včetně doby trvání neoprávněného pobytu, kdy je na místě pro vyloučení pochybností upřesnit, že správní orgány dospěly k závěru o době 106 dní neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, nikoli celkového pobytu, jak by bylo možné také chápat žalobní námitku.
16. Pokud jde o námitku žalobce v tom směru, že správní řízení před nalézacím správním orgánem proběhlo příliš rychle a nebyl proto dán dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, nelze než konstatovat, že v daném případě se doba trvání správního řízení nijak nevymyká recentní aplikační praxi správního orgánu prvního stupně, když skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a sám žalobce navíc prakticky spolupracoval a neuváděl ani nenavrhoval nic, co by vyžadovalo další časový prostor pro vydání rozhodnutí. Sám zákonodárce klade důraz na rychlost správního řízení o vyhoštění tím, že stanoví pro vydání rozhodnutí poměrně krátkou lhůtu sedmi dnů od zahájení správního řízení, přičemž nelze bez dalšího spatřovat nezákonnost v tom, že nalézací správní orgán rozhodne meritorně ještě v den zahájení správního řízení. Vydání rozhodnutí v průběhu jednoho dne je tak tedy s přihlédnutím k důkazní situaci a ke v zásadě konstruktivnímu přístupu samotného žalobce k řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí zcela v souladu s požadavky zákonodárce na rychlost správního řízení, což nalézacímu správnímu orgánu slouží spíše ke cti než, že by taková námitka příliš rychlého řízení měla být bez konkrétnějších tvrzení shledána důvodnou.
17. Co se týče námítky žalobce spočívající v poukazu na katastrofální ekonomickou, bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu, je třeba podle zdejšího soudu poukázat na to, že podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“) považuje Česká republika celé Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Žalobce také v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka řízení před správním orgánem prvního stupně neuváděl nic, co by mu bránilo ve vycestování zpět do země původu. Naopak uvedla, že zde má potřebné sociální zázemí. Katastrofální ekonomickou, bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu nijak nezmiňoval. Námitku v tomto směru začal uplatňovat až ve svém odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Za této situace, kdy se žalobce těmito svými odvolacími námitkami dostal do rozporu s vlastními tvrzeními uvedenými ve svém výsledku, pak žalovaný zcela správně tyto vyhodnotil jako nedůvodné.

18. Soud rovněž nesdílí názor žalobce ohledně podobnosti situace v Podněstří se situací na Ukrajině, která byla dne 24. 2. 2022 napadena vojsky Ruské federace. Taková (ani zdaleka podobná) situace však v Moldavsku ani konkrétně v Podněstří zjevně nepanuje a žalobce ani nenavrhl k prokázání takového tvrzení žádné důkazy. Poukaz na ojedinělé teroristické útoky či další jednotlivé incidenty nemůže na tomto závěru nic změnit.
19. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
20. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
21. V případě žalobkyně tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
22. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie či smluvních států, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku uložena ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně potom na straně 4 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaný učinil totéž na straně 6 napadeného rozhodnutí. Soud tak jen shrnuje, že neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky byl zjištěn až činností policie, žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky relativně dlouhou dobu v řádu měsíců. Z uvedeného se podává, že žalobce zčásti ignoroval a zčásti vědomě porušil platná imigrační pravidla České republiky, a proto soud nepovažuje správními orgány stanovenou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v trvání jednoho roku za nepřiměřenou.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. ledna 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce